

Promenaden; prologue, till
Soliman II. Gifven å
Ulricsdals-theatern på henn...

Björn, Didric Gabriel,

1700-1829 81 Fa Br.

BJORN, *single* g. 1/2

Draw
(P. 11)

1700-1800

BJ

F

BJÖRN, Siorin Gabriel

Ex. A

Vite Lr.

Brom

(B)

1700-1829

PROMENADEN;

Prologue,

TILL

SOLIMAN II.

Gifven å Ulricsdals - Theatern

på

Hennes Maj:ts DROTTNINGENS

Namns - Dag.

Den 15 Maji 1788.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ANDERS ZETTERBERG,

MDCCLXXXVIII.

PERSONERNE.

GREFVINNAN.

FRIHERRINNAN BERGSCHÖLD.

SOPHIE.

CHARLOTTE. } *Grefvinnans Barn.*

ADOLPH. }

BARON SPORRENELYGT.

Herr EJÖRN. *Akteur.*

Herr DRILLERUS. *Sångmästare.*

LISA. *Kammarjungfru.*

(Scenen är i Grefvinnans rum. På ena sidan om Theatern står et sybord, vid hvilket Grefvinnan sitter och arbetar, framför står Lisa.)

PROMENADEN.
Prologue.

I. SCENEN.

GREFVINNAN. LISA.

GREFVINNAN.

Äro fröknarna klädda ännu?

LISA.

De äro färdiga at komma in, så snart de ätit sin frukost; Och lilla Gref Adolph är ockfå klädd.

GREFVINNAN.

Han lär tycka om sin person i dag, med sin nya uniform.

A

LI-

PROMENADEN.

LISA.

Ja, Grefven vill att fröknarna ska krusa med honom Han är för rolig Han blef ond på fröken Sophie, för det hon frågade honom hvem han var.

GREFVINNAN.

Du skall fåga till dem att de komma in så snart de ätit sin frukost — Och taga sina arbeten med sig.

LISA, *i det hon går ut.*

Det går någon i dörrarna, och jag vet inte om det är någon af Laquaijerna i salen. (*Tittar i dörren*). Det är Friherrinnan Bergschöld.

 II. SCENEN.

GREFVINNAN, *möter Friherrinnan i dörren, de omfamna hvarandra.*

Välkommen min bästa vän. Du är för fôt som vill göra dig besvär och komma till mig på förmiddagen . . . Det är sällan man plår

plår ha tid därtill (Till Lisa) Gå ut
efter de små.

(Lisa går ut.)

III. SCENEN.

GREFVINNAN. FRIHERRINNAN.

FRIHERRINNAN.

Jag har fatt mig före att gå ut i detta
vackra vådret — Och jag kan inte bättre an-
vända min dag, än då jag föker ditt sällskap.

GREFVINNAN.

Förlåt mig, min vän, om jag för den-
na gången misstänker din upriktighet

FRIHERRINNAN.

Jag förstår dig inte skulle du kun-
na göra mig orätt.

GREFVINNAN.

Det är rätt lätt at förklara Du sak-
nar hos mig nu mera det lätta, det muntra
umgänge som bör vara oskiljaktigt från Socie-
téen

réen — Mina barns upfostran fyselfätter mig förmycket, för att där kunna vara en nyttig person. — Rättnu, min vän, när mina Flickor komma in, skall du få se hvad framsteg de gjort sen sist du gjorde mig den åran. Men se där åro de.

 IV. SCENEN.

SOPHIE. CHARLOTTE. LISA, *kommer in.*

DE FÖRRA.

GREFVINNAN, *till Friherrinnan.*

Tante är nådig och förlåter att de ha sina arbeten med sig.

FRIHERRINNAN,

God dag, min lilla vän. (*Tar Sophie i famn*) God dag, mitt hjärta lilla. Gussigna henne, hvad hon är söt. (*Kysser och klappar Charlotte, Lisa sätter fram fröknarnas små stolar utmed Grefvinnan och de sätta sig att knyta.*)

GREFVINNAN.

Här ser du mitt tidsfördrif . . . åt den skyldighet upoffrad, att snart sagt intet ögonblick

blick lämna mina barn utur min åsyn, får man förlåta, om jag nu mera måste beröfva mig det nöjet jag förr ågt, eller åtminstone inbillade mig åga i stora verlden.

FRIHERRINNAN.

Gubevars — Det är att bli gammal i förtid. — Då kommer jag och står din enslighet få år vårt öde. — I den fulla förefats at gå ensam med Charlotte i Kungstrågårdens, gick jag ut i morgons, men Baron Sporrenflygt kom, gjorde sig artig, och förstörde vår ro, med sitt myckna ingen ting han ståndigt har, få väl på tungan som i hufvudet.

GREFVINNAN.

Ja, (*leende*) fädans ledsamheter är jag inte underkastad.

FRIHERRINNAN, *med samma ton.*

Det få vi se. — Han tör nog komma hit.

GREFVINNAN, *med ledsnad.*

Hit!

FRIHERRINNAN.

Ja — Och det innan vi veta ordet us-
af. — Han sade att han nödvändigt skulle se
huru hans förbehållsamma Grefvinna mådde i
dag. — Därmed mente han dig.

GREFVINNAN.

Han har som jag tror ingen orsak att
kalla mig den förbehållsamma, ty jag har al-
tid varit emot honom mycket uprigtig. — Och
det är nästan intet möjligt att vara annat
mot en person som han. — Dets egna om-
dömen om alt hvad som kommer i fråga,
gifva mig merendels en så frestande anled-
ning till motsäjjelser, så jag omöjligt kan
hålla till goda med hans dryga ton och hans
myndiga infall.

FRIHERRINNAN.

Han tror sig vara rätt förnuftig, han....

GREFVINNAN.

Att tro sig vara, och vara äro två olika
faker.

FRI-

FRIHERRINNAN.

Han har efter sin öfvertygelse förmycken kännedom af stora världen, för att inte kunna dömma med säkerhet och snille, om alt hvad som kommer i fråga.

GREFVINNAN.

Jag skulle önska att få vore då blef åtminstone inte lappri hans hufvudsak, och alfvarfamma ämnen opp och ner vända. — Men han bör urfåktas. Okunnigheten har altid det felet med sig; att vilja känna alt, utan att veta något.

LISA, *kommer in.*

Baron Sporrenflygt vill ha den åran och se huru Grefvinnan mår.

FRIHERRINNAN.

Hvad sade jag, min vän. — Ha vi honom inte här?

V. SCENEN.

BARON. DE FÖRRA.

BARON.

God morgon, min nådiga Grefvinna. — Åh! hvad jag är trött. — Jag har gjort en Promenade kring halfva Stan. Jag gick från Slottet, där jag gjort några visiter, och knapt kom jag små-trapporna utföre, förrän iag mötte Grefvinnan Antoinette och Julie, som skulle köpa taft til Deshabilleer. De ålade mig at göra valet däraf; och som jag kom ur Wibergs bod, mötte mig et annat partie af Damer, (*bockar sig för Friherrinnan*) som åmnade sig til Kungstrågården; och sen Friherrinnan skildes vid ofs, har jag varit nödsakad, att med de andra köpa flor til garneringar, Surtout-knappar, fädana som jag tyckte måst om, Blonder &c. &c. så jag önskar rättna at jag inte vore känd för att ha god smak.

GREFVINNAN.

Det var en önskan med så liten egenkärlek, så jag knapt känner igen Er.

BA-

BARON.

Jag såg intet Grefvinnan på Spectaclet i går.

GREFVINNAN.

Det oaktat var jag där, och det med rätt mycket nöje.

BARON.

Jag däremot med ledfnad. — Jag börjar rättnu helt och hållit ledfna vid Spectaclerna, och det är naturligt när man ser dem med mina ögon.

GREFVINNAN.

Och ändå ser jag Er rätt fällan förfumma något Spectacle.

BARON.

Det kan ha helt andra orfaker. — Få göra min Cour åt dem af Damerna jag icke förut råkat; gifva mina omdömen öfver et och annat; slumra in efter en god middag. Men Spectaclet är aldeles inte min

fak, ty jag är alltid gladaft till fluted då jag får höra Ouvertureu. — Franfka Spectaclet är det enda. — Det röjer inter den mifshageliga tomhet fom med Svenska Scenen är införlifvad.

GREFVINNAN.

Jag kan tänka, där lär ni bara höra Ouvertureu efter det vunnit Ert mästa bifall.

BARON.

Sjelfva språket är behagligare och gör mera intryck.

GREFVINNAN.

Ja, för den fom förstår det.

BARON.

Det är en delicatesse i det språket, fom gör tankan mera utfvävande, mera fri.

GREFVINNAN.

Ack kåra Baron tig för Guds skull med Er Franfyska och Edra Spectacler, man skal veta hvad Ouverture betyder, för

at

PROMENADEN.

11

at kunna döma om det ena språkets fördelar framför det andra,

BARON.

Ack hör på den lilla onådiga Grefvinnan, alltid, alltid små-bannas. — Är det intet få min Friherrinna?

FRIHERRINNAN.

Ja — Och det få alfvarfamt, få jag rätt-
nu börjar tänka på min retraite, innan tou-
ren kommer till mig.

BARON, *skrattar.*

Ha, ha, ha. — Retraite. Hvad tycker
Grefvinnan om den idéen?

GREFVINNAN.

Ja fåg själf — Hvad tycker ni om det
ordet?

BARON.

Hur vill Ers nåd jag skall tycka, antin-
gen som Officer eller Häfman.

REF-

PROMENADEN.

GREFVINNAN.

Jag vet inte huru ni årnar. — Våra tider äro så fredliga, at det första inte bör kunna komma i fråga. — Då det sista däremot, borde för en och annan vara en nödvändighet som låger sig själf.

BARON.

Jag har länge sen tänkt på min retraite.

GREFVINNAN, *leende.*

Alfvarfamt.

BARON.

Tror ni inte det mitt Herrskap.

FRIHERRINNAN.

Jag för min del har alltid trodt det. — Ty jag vet nästan ingen jag kánt, som gör sig så litet till som ni.

GREFVINNAN, *skrattar.*

Men det var fant, jag kom inte ihåg det — (*til Lisa som kommer in.*) Fråga efter om Sångmästaren kommit ännu.

VI. SCENEN.

LISA. DE FÖRRA.

LISA.

Han är redan kommen, och fitter i för-
maker.

GREFVINNAN.

Såg att lilla Adolph kommer in, och lät
ten Sångmåftaren komma.

(Lisa går.)

VII. SCENEN.

GREFVINNAN. FRIHERRINNAN. BARON.

GREFVINNAN, *till Friherrinnan.*

Lilla Adolph skall accompagnera sin Sy-
ster. Du skall få höra dem sjunga, min vän.

FRIHERRINNAN.

Jag är öfvertygad att de äfven däri låra
vifa sig rätt artiga.

VIII.

VIII. SCENEN.

GRAF ADOLPH *i uniform.* DE FÖRRA.

Adolph kysfer först banden på Friherrinnan och sedan hålfår på Baron.

FRIHERRINNAN.

Välkommen min lilla vän. Jag feliciterar till cocarden.

ADOLPH.

Jag tackar ödmjukast min söta Tante. —
Hvad tycker Tante om min uniforme?

FRIHERRINNAN.

Den är rätt vacker.

SOPHIE.

Men klår aldeles inte Bror Adolph, vet
min Tante.

FRIHERRINNAN.

Hur då, min vän?

SOPHIE.

För han är för liten till en kropp som
få falligt gåser och pöser.

GRAF-

GREFVINNAN, *åt Adolph.*

Hur har han nu burit sig åt mot sin Sy-
ster, att hon fått orsak göra narr af honom.

BARON.

Åh — En liten ambition för en gäffe,
skadar inte min nådiga Grefvinna.

GREFVINNAN.

För mycken ambition skadar likfå mycket
som för liten. (*Till Adolph*) Man skall ha en
anständig ambition, och vara höflig mot alla
människor.

BARON.

Grefvinnan är för strång mot vår lilla
Cornet.

GREFVINNAN.

Det tror jag inte. — Jag bör fåga ho-
nom hvad som misfklår.

BARON.

Åh — Det är intet få noga i våra tider. —
Han har rättighet att göra lycka.

GREF-

GREFVINNAN.

Ja — Om han blir beskedelig. — Därföre ärnar jag ingen ting spara af alt hvad som kan bidraga därtill.

BARON.

Grefvinnan bör skaffa honom till Häfvet.

GREFVINNAN.

Ja — Så snart han blir en förnuftig människa — intet förr, ty jag ärnar intet fåtta hans framtid och välfärd på vågspel.

BARON.

Där; skall han göra lycka.

GREFVINNAN.

Vi låra göra ofs et olika begrep om lycka. — Jag anser den fanna lyckan bestå däruti att förtjena henne. — Den lyckan som kommer af en slump, är äfventyrlig och falsk, i synnerhet vid et Häf där kundskaper och urskillning, förknippade med en hög och ädel själ böra vara nödvändiga. Sådan är min
tan-

tanka om Håfvet. — Sådan tror jag en Håfman skall vara om han vill göra sin lycka fåker; då har han skicklighet att med förstånd kunna umgås med hennes ynnest, och styrka nog innom sig sjelf, för att kunna le om hon vänder honom ryggen.

BARON.

Det vill vara en rasande Philosophie att kunna le i sådan belågenhet.

GREFVINNAN.

Ja, det ser konstigt ut, för en människa som intet haft education. Därföre bör man lära känna världen mer än på en sida, innan man visar sig vid ett Håf, nemligen i deras antal som vilja fynas.

BARON.

Hvad tror då Ers Nåd skall vara den farligaste stötesten för en Håfman?

GREFVINNAN.

Okunnigheten. — Och hur kan ni framställa en sådan fråga?

B

BA-

BARON.

Jag undrar mer på Ers Nåds svar. Jag kan inte se att man behöfver studera til Professor för att bli Häfman.

GREFVINNAN, *med ledsnad.*

Man bör åtminstone kunna något för att vara det.

BARON.

Kundskap. — Det är det minsta, men att vera lefva hvad man kallar — att kunna döma om alt — att känna det folk man har att göra med — att vera göra sig ålskad af Damerna. — Se där är stämpelen på oss sådana som vi böra vara. — Det är en Silhouette af mig sjelf, det vågar jag säga utan skryt.

FRIHERRINNAN, *till Grefvinnan.*

Det är ju du min vän som kan transportera skugg-portraiter *en miniature.*

GREF-

GREFVINNAN.

Det har ibland lyckats mig att få dem rätt lika, alt som Orginalet kan vara mer eller mindre flatterat.

IX. SCENEN.

DRILLERUS. DE FÖRRA.

GREFVINNAN.

Välkommen min kåra Herr Drillerus. — Vill ni vara så god och låta oss höra Er i dag med de små.

DRILLERUS.

Jag har tagit med mig noterna till några små nya airer, om Ers Nåd tillåter ska vi sjunga dem.

BARON.

Men för Guds skull ingen Italiensk musik.

GREFVINNAN.

Kanske man kan börja hönsgummans vifa.

PROMENADEN.

BARON, *till Drillerus,*

Är ni engagerad vid Operan?

DRILLERUS.

Ja, min nådige Herre, till en del.

BARON, *sagta till Grefvinnan.*

Ack min Gud! — Så fade — få gauche.

DRILLERUS.

Jag är en af reserv-sujetterne — Man har haft affeende på min röst i anseende till framtiden.

BARON, *till Friherrinnan.*

I anseende till framtiden

FRIHERRINNAN.

Ja. — I annor händelse skulle ju Theatren försvinna. — Jag håller utaf att man i den vågen gör hvad möjligt är för framtiden. — Det är till och med angelägit fast det synes mindre. — Sådane ämnen som han borde få refsa.

BARON.

Jag måste bekänna att det finner jag onödigt. — Eller hur tycker Grefvinnan?

GREFVINNAN.

Jag tror, att se världen sedan man kommit till visfa år, är det måst bidragande att skapa skickeliga och nyttiga medlemmar för samhället.

DRILLERUS.

Med Hennes Nåds tillstånd får kanske Fröken Charlotte sjunga.

GREFVINNAN.

Må ske. — Låt oss höra.

CHARLOTTE, *sjunger.*

Lifva med er blick de lekar;

Som vi våga helga Er;

De behag dem konsten nekar,

Oss Ert bifall återger.

FRIHERRINNAN, *klappar händerne.*

Charmante, min lilla vän. — Få vi höra Sophie och lilla Adolph.

PROMENADEN.

DRILLERUS.

Jag fruktar att den gångbara bröst-sjukan ej tillåter dem ännu att möda sitt bröst.

BARON.

Influenza min Herre — *Influenza*.

GREFVINNAN.

Sjung ofs en Italiensk Air för att roa Baron.

BARON.

Grace! — Grace!

GREFVINNAN.

Nej. — Har ni hört talas om veder-gällnings-rätten. — Nu är min tour att plåga Era öron. — (*Till Drillerus*) var få god och sjung.

DRILLERUS; *sjunger*:

Lungi da te ben mio,

Se viver non posso &c.

FRIHERRINNAN.

Bravo! — Rått bra.

BA-

BARON.

Af hvem är musiken?

DRILLERUS.

Den är af Sarti.

BARON.

Ja, det må jag tro, ty att han inte var Italiensk kunde jag nog höra.

FRIHERRINNAN.

Apropos — Utaf arier och reserv-sujetter. — Hör på min kåra Baron, ni som alltid plår vara artig, lått se ni skaffar ofs Billeter i dag till Spectaclet på Ulriksdal.

BARON.

Hvad är det för Spectacle?

FRIHERRINNAN.

Jag tror att det är i dag DROTTNINGENS *Namns-Dag*, och Baron Armfelt låter där föra upp: *Les trois Sultannes* af de unga Sujetterna han har vid Theatren. — Det är en fri Öfversättning af en förnåm Herre, som

nu likfom är rådd före att låta allmänheten
prisa honom som snille.

BARON.

Nog skall jag bjuda till att skaffa Billetter;
men dit far jag vist inte.

FRIHERRINNAN.

Hur då?

BARON.

Ges något ångsigare ån hans fördömda
doubler han altid kommer med.

GREFVINNAN, *med ironie.*

Jag vet det som är mycket ångsigare ...
men lått nu se att ni är beskedlig och skaf-
far Billetter på stunden. (*till Friherrinnan*)
Jag tackar dig mycket för din uppfinning —
Man kan inte göra någon promenade som är
hvarken artigare eller roligare.

X. SCENEN.

LISA. DE FÖRRA.

LISA.

Befaller Ers nåd, Herr Björn någon ting,
han är uppe hos Gref Jöran.

FRIHERRINNAN.

Ack låt honom komma hit, han vet helt
låkert att göra oss reda för Spectaclet.

BARON.

Hvad är det för en Björn? Det kan väl
aldrig vara Acteuren.

GREFVINNAN.

Jo; juft han, — Och som han varit min
ålsta Sons första Informator, hoppas jag Ba-
ron finner det mindre besynnerligt.

XI. SCENEN.

LISA, BJÖRN. DE FÖRRA.

BJÖRN.

Ödmjukaste Tjenare, Ers nåd.

B 5

GREF-

GREF ADOLPH.

Välkommen, välkommen Herr Björn.

BJÖRN.

Ödmjukaste tjenare, min Grefve.

FRIHERRINNAN.

Hvad är det som de ha för sig på Ulricsdahl i dag; tror ni man hos Baron Armfelt kan få Billeter? Männ han är hemma?

BJÖRN.

Jag hade den åran vara hos honom i morgons, Ers nåd.

GREFVINNAN.

I dag lär han ha mycket at bestyra.

BJÖRN.

Göromål tror jag sällan fattas honom, i synnerhet nu med det Saliga Ristelska Spectaclet, ur hvars aska han årnar låta upgå en något bättre grundad Dramatisk Theatre; ehuru fördjupad i dessa omöjligheternas möjlighet fick han

han likväl knapt se mig; förrn han befalte att jag innan middagen skulle underrätta mig om Ers nåd ville ha billeter, och huru många som befaltes för i eftermiddag.

GREFVINNAN.

Vill ni ge mig fem Billeter. (*Ser på Baron*) Ja, ge mig man en till. (*Till Baron.*) Och i stället för att befvåra Er att skaffa mig billeter, så skall jag nu ge Er en med mig.

BARON.

Jag tackar Ers nåd. — Men jag tror inte blir det någon prologue.

BJÖRN.

Jag har anledning at tro det — Baron Armfelt nog mycket sysselsatt att få vers till att låta som profa, vill ändå ha någon poesie, och har befalt mig skrifva den — Jag ber Ers nåd döma om min belågenhet; i synnerhet då ändamålet är att fira en DROTTNINGS dag, hvars dyra egenskaper ålka en annan penna än min,

min, som ofra önskat roa allmänheten, men aldrig förr fått tolka des kånflor.

FRIHERRINNAN.

Det måtte bli rätt bra; jag tycker att då man styres af sanningen och känslan, bör det ej vara svårt att få rimslut.

BJÖRN.

Ja! nog borde det så vara; Baron Armfelt vill också anhålla om Deras Majeståters och Häfvets öfverseende för sina unga ämnen.

BARON.

I sådant fall lär det bli en hel afhandling.

GREFVINNAN.

Det var en svår Commision, Herr Björn.

BJÖRN.

Ja, Ers nåd Jag hade vist aldrig vågat at lyda, om det vore möjligt att neka Baron Armfelt någon ting. Och om jag ej så väl behöfde des beskydd för mina fattiga

gå Imitationer, emot våra strånga Original-Författare. — Dessutom behagade Baron befälla mig, att sjelf declamera det jag skrifvit; och denna dyrbara lycka för mitt hopp, skulle vist förfört mig att våga, om det vore möjligt, något ännu djärfvare.

FRIHERRINNAN.

Nå, så skall ni då också visa Er?

BARON.

Åh — Alla, alla Suetterna.

GREFVINNAN.

Men, ni är ju gammal Acteur.

BJÖRN.

Något hemmastadd hos Thalie, men altför mycket främmande hos Melpoméne, Ers Nåd.

FRIHERRINNAN.

Kan man intet få höra Edra vers?

BARON, drar på axlarna.

Verfar hui!

BJÖRN.

PROMENADEN.

BJÖRN.

Jag skattar mig mer än lycklig, att inför nådig Herrskapet få låga dem.

GREFVINNAN.

Hvad? Kan ni dem redan utan till.

BJÖRN.

Naturen har behagat hos mig erfatta med minne, hvad jag saknar i snille.

GREFVINNAN.

Nå, få lätt ofs höra då.

BJÖRN.

Jag är här inför nådig Herrskapet, i lika belägenhet med lilla Hjortsberg, uti Prologuen till *Siri Brahe*: jag har åran lämna Billeter och declamera Vers; likväl med den åtskilnad att jag inte fått mina Vers der han fick sina.

In-

Inför en Kung, som alt med mildhet tyder,
Som grund till Smakens Tempel lagt,
Mer med Sitt snille än Sin magt;
Inför ett Håf, som Thronens pragt,
Med milda tänkefått och ådla dygder pryder,
Af Scenens fosterbarn jag kallas fram, och lyder.

I Snillet och i GUSTAFS dar,
Då ingen framgång ges som ej sin åra har,
Må denna konst vi börjat yrka,
Ert skygd, Er dyra muntran få,
Att tiden lyckligt visa må,
Hvad detta bifall, som vi dyrka
Uppå vår svaghet kan förmå.

Då skall ej Fanatisters hop,
Ej Misanthropens klagerop,
Vårt Namn för Minnets ögon dölja;
Förgåfves skall man då förfölja,
Förutan vett, förutan blygd,
Det Spel som skyddas utaf Eder,

Den Tropp, som i få lyckligt skygd,
 Med föremål af goda feder,
 Blott söker, i sin Fosterbygd,
 Att gagna sig, och roa Eder.

Misströftom ej . . . Et skyddande behag
 Från fjelfva Thronen blickar neder,
 Som mildrande och glada drag
 Kring hela GUSTAFS Hof förbreder;
 Och skulle ej SOPHIAS dyra dag,
 En dag som Svea Folk tilbeder,
 Ge värde åt den Fåst man detta Namn bereder.

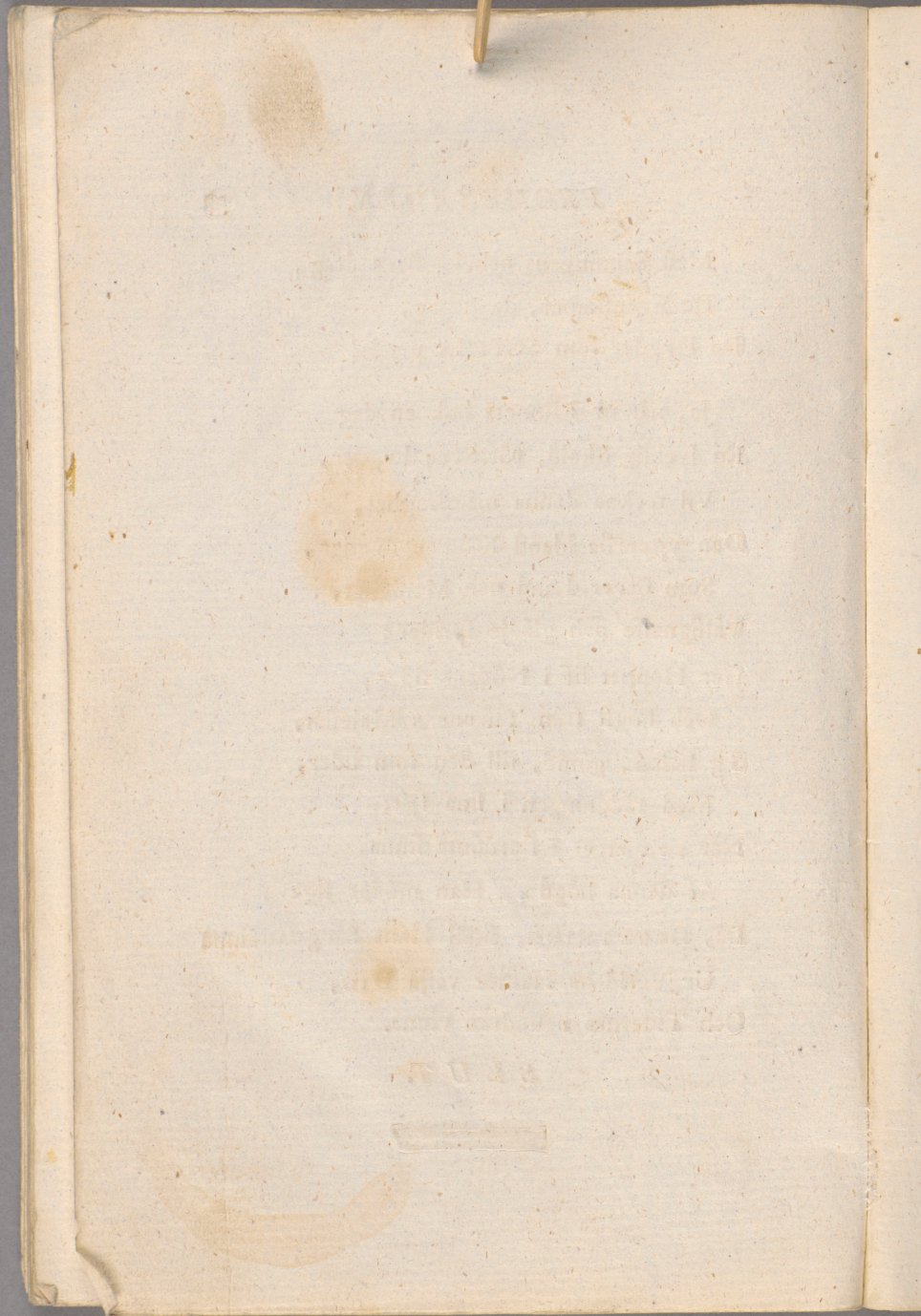
O DROTTNING! Var det Scenens rätt,
 Att lifva stora dygders åra,
 Och frälsta Svears vörtnad bära,
 För WASARS Far och WASA Ått;
 Att Offer ge åt BIRGERS minne,
 Och åt CHRISTINAS höga Sinne:
 Hur blir det icke då defs lag,
 Att inför Efterverlden tyda,

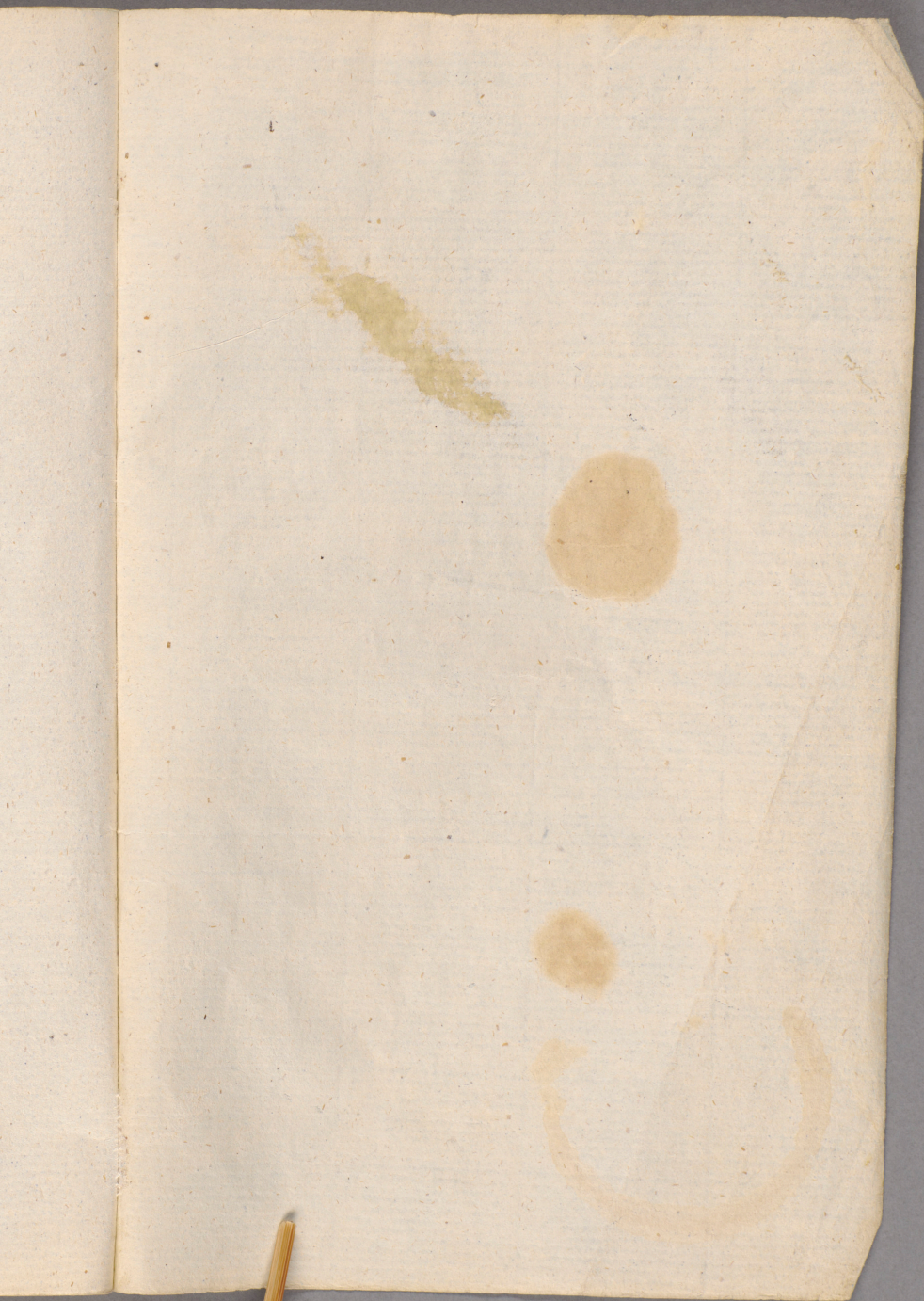
Med

Med Sanningens och kånflans drag,
De Egenkaper, de Behag,
De Dygder som SOPHIA pryda!

Ja, när ur Minnets bok en dag
En lycklig Skald, för Svea bygder,
Vil teckna denna månsklighet,
Den yppersta bland Krönas dygder,
Som öfver Land och Menighet,
Vålsignelse och glädje sprider:
Ger Hoppet lif i Nödens tider,
Och högst från Thronens Majeståt,
Sig haftar, gömd, till den som lider,
Med råddningen i fina fjåt;
När . . . at et Efterdöme finna
Af denna högd . . . Han mödar sig:
Då, DROTTNING, skall Hans Sång-Gudinna
Ur Verldens Håfder välja DIG,
Och Tidernas beundran vinna.

S L U T.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

